

ANITA HAGMAN

Keramik

KAREBY**7** PÅ KARTAN**om att vara konstnär:**

Omväxlande och ofta svårt att försörja sig.

konstens uppgift:

Stor fråga att besvara. Men att vara konstnär är att vara människa. Är det en uppgift att vara människa?

konstvandringen:

Att komma i kontakt med många människor och att kunna beskriva och prata om sitt arbete.

**1** Keramik med hemlighet. Den sköna formen gömmer ett klingande ljud.**2** Många nyanser av grönt. Anitas keramik bär ofta något svart, vitt eller grönt.**3** Anita Hagman gillar växter och blad. Som hon med säkra penseldrag förevigar i glasyr.

KERAMIK MED SÄKRA PENSELDRA

Ibland blänker det, ibland vilar ljuset matt. Medan det ringlar svarta stråk över den vita keramiken, andra gånger växer det grönt. Anita Hagmans kärlek till leran har hållit i sig i femtio år och i hennes verkstad skapas bruksvänliga konstverk.

Det klingar till när man skakar på den sköna keramikformen som vilar lagom stor i handen. Inte riktigt rund, inte oval, mer som en lätt tillplattad bulle.

– Jag la i nåt som lät, bara för att nåt ska hända, ler Anita Hagman finurligt. Hennes keramikverkstad ligger i ena änden av det ljusa, låga trähuset i Kareby, som smälter in längs berget, omgiven av grannar, skog och ängsmarker.

– Här trivs jag bra, och har haft min verkstad här lika länge som huset, i 40 år. Jag var med och byggde alltihop, en intressant upplevelse.

Väggar, hyllor, bänkar och golv vittnar om långt och ihärdigt arbete. Keramikplattor,

lera, glasyrfärger, penslar, ämnen, skisser, trasor, verktyg och små torra keramiksmulor kring drejplattan.

Alltsedan hon gick ut Slöjdis (nuvarande HDK, Högskolan för Design och Konsthantverk) har hon arbetat med keramik.

– Så nästa år blir det stort jubileum på Lerverk, säger hon nöjt medan hon bär fram ett stort kärl i famnen.

– Hade jag fått välja om i livet hade jag blivit keramiker igen, säger hon och minns när hon gjorde sitt yrkesval.

– I realskolans flickklass skulle alla bli apoteksbiträden eller sjuksköterskor, det tyckte jag lät så trist. Redan då bestämde jag mig.

Innan utbildningen gick hon i lära under två år hos keramikern Bengt Lindqvist i Ödsmål. Och hon var övertygad om att hon hittat sitt material, sitt yrke, sin passion.

– Det var ingen tvekan, detta ville jag hålla på med.

Och sedan dess har lusten hållit i sig.

– Det är roligt helt enkelt, framförallt att dreja. Hon arbetar mestadels i porslinslera, ett trixigt material i sig.

– Det är en utmaning, den är inte särskilt samarbetsvillig, ler hon kärleksfullt.

När hon fått fram formen, färgsätter hon och arbetar vidare med glasyren.

– Jag målar mycket med pensel, då gäller det att arbeta fort för många färger blir transparenta när de torkar in i leran.

– Gemensamt för all glasyr är att rätt kulör inte syns förrän efter andra bränningen.

Det är först efter det Anita ser resultatet av yta, färger och nyanser.

Och ur ugnen plockas hagsmans keramik, som först trollats från mjuk till fast form, och sen fått sitt sista skikt. Ibland med bambustrån i livsnära färger, konturer formade med säkra penseldrag, ibland med svarta rörelser mitt i det regerande vita.